

לזכר...

" הם לא ילמדו. לא בפקולטה של החיים , לא בישיבה, לא באוניברסיטה. בית"ר ירושלים לנצח תהיה אלופת המדינה, הם לא ייסעו לטיול הארוך אל המדבר הצהוב. התקליט הבא של פוליקר לא ייצא עד קץ הדורות כולם. כל כך הרבה דברים עוד יש להם לדעת, בעיקר על עצמם, אבל הם לא יהיו שם. כשהם מתים , אנחנו תמיד כותבים מי היו. אבל הכאב האמיתי , הוא בגלל מי שכבר לא יהיו..."

(מתוך ' ההחמצה'//יאיר לפיד)

בשנתיים האחרונות הייתי מבין 121 סטודנטים אשר זכו לקבל מלגה מטעם 'קרן יונס וסוריה נזריאן' לזכר 121 חללי מלחמת לבנון השנייה. בנסגרת קבלת מלגה זו החלטתי להקדיש את עבודתי האחרונה לתואר לאדם יקר ואמיץ שלא זכה להיות עימנו.

בוכריס שלמה (שלומי)

נולד ב-1970, התגייס לחטיבת הנח"ל והצטרף לגרעין "עורב". בתום שירות החובה הצטרף להוריו ואחיו בטיפול במשק המשפחתי שבמושב שדה יצחק. שלומי היה רווק ללא ילדים והיה קשור מאוד למשפחתו, את כל תשומת ליבו השקיע בתשעת אחייניו. שלומי איש גדל גוף ועדין נפש, מתולתל שיער וחייכני. אמן בנפשו ובעל תבונת כפיים, חובב ספורט ואוהב בעלי חיים. שלומי אהב את הצבא והלך תמיד בשמחה למילואים. כאשר פרצה מלחמת לבנון השנייה וקריאתו הגיע, התייצב מיד.

שלומי נפל בקרב בגבול הצפון ביום י"ב באב תשס"ו (6.8.2006) והוא בן שלושים ושש. קטיושה שנורתה משטח לבנון אל עבר קיבוץ כפר גלעדי הרגה אותו ואת חבריו ליחידה, בעת שהמתינו להצטרף ללחימה בלבנון. שלומי הותיר אחריו הורים רפאל וחנה ושלושה אחים.

למדתי להכיר אודות שלומי ועל פועלו בזכות משפחתו היקרה שעושה הכל למען שימור זכרונו. אני מקווה שהקדשת עבודה זו, העוסקת בנושאה הרחב בזיכרון קולקטיבי, תעזור בשימור זכרונו ומשמעותו כגיבור בהיסטוריה של מדינת ישראל. במסגרת זו הייתי רוצה להודות שוב ל'קרן יונס נזריאן' ולמשפחת בוכריס שפתחו בפניי את כאבם וסיפורם.

בתודה ובהוקרה,

גילי ברקוב.